

„Тогава книжниците и фарисеите доведоха при Него една жена, уловена в прелюбодейство, и като я поставиха наред, рекоха Му: Учителю, тая жена биде хваната в самото прелюбодейство; а Моисей ни е заповядал в Закона такива с камъни да убиваме; Ти, прочее, какво казваш?

Казваха това, за да Го изкушават, та да имат с какво да Го обвиняват. А Иисус се наведе надолу и пишеше с пръст по земята, без да обръща на тях внимание.

А като настояваха да Го запитват, Той се поизправи и им рече: който от вас е без грях, нека пръв хвърли камък върху нея.

И пак се наведе надолу и пишеше по земята.

А те, като чува това, и понеже съвестта ги бореше, взеха да се разотиват един след друг, начевайки от по-старите, та до последните; и остана Иисус сам и жената, която стоеше наред.

Като се поизправи и не видя никого, освен жената, Иисус ѝ рече: жено, де са твоите обвинители? Никой ли те не осъди?

Тя отговори: никой, Господи! Иисус ѝ рече: и Аз те не осъждам. Иди си и недей вече греша” (Йоан 8:3-11)

Обикновено група проповедници пропускат този текст, не правят проповед върху него, защото смятат, че нещата в него са малко преувеличени. Тоест имаме една блудница, която категорично е такава, знаем това и слагаме по средата Моисеевия закон, който какво казва, че тя трябва да бъде убита с камъни. Този момент е много деликатен, защото за човека понякога е трудно да разбере защо нещата стават по такъв начин. Христос е Законоучител, това знаят юдеите за Него, един Пророк, Сам Той е казал *не дойдох да наруша, а да изпълня закона*. След като не си дошъл да нарушиш закона, значи

вземи пръв камък и хвърли по нея!

Христос обаче се навел надолу и пишел по земята. Знаете ли какво писал по земята? Евангелието не го казва, но в едно апокрифно евангелие пише. Знаете, че има някои апокрифни евангелия, които не са автентични, на св. ап. Филип, на св. ап. Петър, които за Църквата не са истинни, но много пъти съдържат информации, които не съществуват в четирите евангелия. В едно тях се казва какво писал Христос. Наоколо били евреите, фарисеите, а Той пишел името на всеки един от тях и до него името на неговата любовница. Както казват отците, старец Порфирий, Христос знаел и писал техните имена. Фарисеите виждали това и започнали да се ужасяват, защото се отчаяли и си казвали к

акво ще правим сега? – ние сме направили това, което сме направили. Той, Който не е правил такива неща- такъв помисъл имали –

няма ли да хвърли камък

? Христос им отговаря-

този, който е без грех, нека пръв хвърли камък

! Този, който пръв ще хвърли, обаче се страхува, защото Христос ще напише и неговото име на земята. Разбирате ли? Но законът бил закон. Какъв е изводът след всичко това? Разбира се, той е мълчаливо изразен, Христос не го казва -

че законът съществува, но вие не пазите закона, значи, нужно ви е нещо друго и Аз отсъждам, че ви е нужна не смърт, а благодат

. Това е страхотното послание.

Всички вие сте нарушители на закона

. Тоест мълчаливо, тези неща се казват без Той да каже нещо, просто казват това, което става. Всички сте потъпкали закона, всички там, следователно тя е един жертвен козел, който сте избрали, за да се освободите от вашите вини и да имате алиби, че аз пазя закона, имам няколко слабости, но ☐ обичам и ☐ пазя закона

!

Разбирате ли колко страшно същество е човекът? Колко отвратителен може да стане?

Христос им показва, че всички имат проблем със закона. Той не решава да вземе камък да хвърли върху всички, да извика учениците Си и да им каже: *хвърлете камъни върху всички тях, защото те имат същия проблем*

!, а на всички опрощава и казва обратното –

край, никой няма да хвърля камък

! Междувременно другите били ужасени и естествено не искали да хвърлят камъни.

Христос останал там, пишейки по земята, докато всички си тръгнали. Всички си тръгнали, защото този, който оставал, виждал името си на земята. Жената останала сама и Христос я попитал:

Осъди ли те някой

? Не, Господи! Никой.

И ☐ Аз те не осъждам!

Вижте каква нежност! Това е един от най-разтърсващите изрази в Евангелието. Ако познавахме Христос чрез тези неща, никога нямаше да Го оставим, но ние не Го познаваме. Ние и Него съумяваме да превърнем в небесен жандарм, докато никога не

Христос не е небесен жандарм

Написано от Протопр. Николай Лудовикос
Неделя, 23 Март 2014 20:57

е бил такъв.

И *Аз те не осъждам*

! Защо не я осъжда? Законът е категоричен, тя изобщо не казва
не съм виновна

!, а си признава. Тя добре знае, че е виновна, че наказанието за това е убиване с камъни, но не възразява и не казва:

нищо не съм направила

! Напротив. Тя признава, че го е направила. И чува тези Христови думи. Защо?

Именно *защото дойдох не за да съдя, а за да спася света*. Това, че Христос не ни съди на този етап е разтърсващо, Той не упражнява власт, а само служи. Ти съгрешаваш, отиваш при свещеника, той ти чете опростителна молитва и край! Вече не биваш съден. Ти обаче трябва да отидеш при Христос, за да стане това нещо. И Христос чрез Своите приемници, епископите и свещениците ти казва

И

Аз не те осъждам

. Христос също казва:

На които простите греховете, тям ще се простят; на които задържите, ще се задържат.

Колко страшна власт дава на Свещенството, не на хората. Той приел нейното състояние и признание като изповед. Той приема това нейно мълчание като изповед, прочита й опростителната молитва и казва

И Аз те не осъждам

,

върви и недей вече греши!

Внимавай! Това което ☐ направи, е грях!

Но в онзи момент всичко е изтрито, но

внимавай занапред

!

Не греши спрямо тази любов, която ти прости!

Тя ти прощава без абсолютно нищо от твоя страна. Представете си какво страшно преживяване на Божията любов имала тази жена, защото, когато Христос ѝ казал

и Аз те не осъждам

, Светият Дух действал в онзи миг и я очистил. Христос нищо не прави Сам, а Светият Дух постоянно Го подкрепя и така Той ѝ дал опрощение. Тоест в онзи миг тя преживяла тази страшна свобода, както и страшна благодарност и от този момент вече има много сериозни причини да Му благодари. Тя се удивила, именно защото срещнала Бога.

Този, който съгрешава, може да отиде при духовника, но трябва да отива, не за да бъде

Христос не е небесен жандарм

Написано от Протопр. Николай Лудовикос
Неделя, 23 Март 2014 20:57

оправдан, горко му, ако отива с тази цел, а да каже: *Съгреших!* и тогава прошката идва като дар. Вижте друга картина от кн. Битие: Адам казал на Бога:

жената, която Ти ми даде

! Тоест

Ти си виновен, че ми даде такава „щура“ жена. Ти!

Жената не казва същото, а казва

змията ме измами

! И в онзи миг Бог казва

Адам и Ева въвн

! Не съществува предпоставка за изповед. Ако бяха казали –

съгрешихме

!, тогава нещата щяха да бъдат по различен начин. Падението на Адам не било в това, че ял от плода, за който отците имат различни тълкувания какво точно представлявал, но извършеното от Адам чисто духовен грях и в онзи миг не съществували предпоставки за прошка. Ако Адам беше казал:

Прости ми! Не е виновна жената, нито змията, аз съм виновен. Мене накажи! Аз сгреших.

Защото съм глава на жената

. Нали? В онзи миг бихме имали прошка и не бихме имали падението. Човешката история щеше да бъде по-различна. Това обаче не станало. Имаме тази игра-

ти си виновен

!, както казва дяволът на Бога –

Ти

си виновен! Ти си виновен за това, което правя! Ти, че ме направи такъв!

И мнозина от нас казваме това на Бога -

Ти си виновен

! Горко ни, ако казваме на Бога

Ти си виновен

!, защото след това не съществува възможност Бог да ни помогне. Тоест другите са виновни. Как тогава Бог да действа и да помогне? . . .

Да знаете, че този, който прави някакъв грях или зло, но го скрива и оправдава, този човек е нещастен. Той тръгва да прави това, което иска, но не е щастлив. Вземете например Хитлер, Сталин или Саддам Хюсеин, който постоянно вървял с пистолет и този, който не бил съгласен с него, го разстрелвал на място. Това е безумно. Той се радвал на властта за известно време, но какво оставил след себе си? Какво ще остави след себе си? Какво ще казват за него? Нищо не може да го оправдае - дори това, че американците отишли там. Кой да оправдае Хитлер? Мусолини? Чаушеско? Кой? И между нас, вземете хора, които познавате, които са направили нещо престъпно, кой да ги оправдае? Никой! Всички ги хулят, проклинат и това проклятие е бreme за душата им там, където се намира! Разбирате ли? Веднъж отидохме старец Паисий, имаше млади хора, някой от тях каза: *геронда, злото властва! Навсякъде има зло и неравенство!* Старецът слушаше, наскърби се от всичко това и накрая каза:

Бре, и разбойниците дават на най-добрия и честния да държи откраднатите пари

! Крадците дават парите на най-добрия в бандата, за да не ги открадне. Тоест

честността и добродетелта има стойност и тя не се губи, където и да се намираме. В това състояние Бог винаги дава благодат, добродетел и награда в този живот с някоя малка добрина, което ще направим. Съответно ще получим отплата и за злото, което вършим. Това са духовни закони.

И ако човек не получи заслуженото за злото, което е извършил, геронда

? -попитахме старец Паисий друг път, който отговори, че на този човек, както при дявол, всичко ще му се струпа наведнъж. Ако четете Стария Завет, ще видите, че нито една голяма беда, нещастие или престъпление, причинено от хората, не е останало така (без наказание). Това е духовен закон. Защото Бог така действа - ти си тръгваш от Него, Той те остава да си тръгнеш, това е адът и наказанието, но не Бог създава ада, а след това другият (дяволът) те поема. Той те чака. Не искаш при Мене? Добре. И идва дяволът. Бог пак ни държи, но поради нашето произволение ни оставя да си тръгнем. Затова отците казват, че има различни стадии в богооставеността. Едно е възпитанието от Бога, а друго богоставеността. Възпитанието от Бога е нещо, което всички преживяваме, ти напираш да си тръгнеш, Той ти пуска ръката, като оставяш малкото дете за малко, а после пак те хваща. Съществува и богоставеност по икономия, по скриване и по отвъръщане. Най-страшна е богооставеността по отвъръщане. Там е нужен страшен подвиг и това се дава при много тежки състояния.

Не отвъръщай лицето Си от мене

! – казва св. пр. Давид. Тези големи престъпници, които споменахме по-рано, са претърпели именно тази богооставеност. И за тях има спасение, но е изключително трудно да извървят този път, защото са се отдалечили твърде много. Разбира се, след това другият (дяволът) има права върху човека, защото, ако той не се изповяда 10, 20, 30 години, след това дяволът придобива права. Много пъти виждаме това в хората, които привикват към злото и не могат да се освободят. Това са окови, навик. Да го кажа по друг начин –имаш светлина, но се отдалечаваш от нея и оставаш в мрака. Това е духовен закон, Бог е неизменен, безстрастен и свободен и затова иска и ти да си свободен. Той изобщо не насилва своята свобода. Ти се приближаваш до Него, чувстваш всички благодеяния на любовта и светлината, но в даден момент се отдалечаваш от Него и настъпват трудности, мрак, изкушения, мъки. Или стоиш на средно разстояние, както правят повечето хора. Един отец дава следният пример – Светият Дух е като въздуха, който влиза в една стая, но когато в нея сложиш някакъв материал, например вода, тя постепенно изтласква въздуха. Такъв е законът. Законът на свободата, казва св. Марк Подвижник, т.е. не Бог, а ти сам решава.

Накрая нека ви разкажа един виц: в едно село един човек ходел пред иконата на св. Георги и палили две свещи на различни места. Веднъж свещеникът се доближил и го попитал:

- Бре, защо палиш две свещи?

Христос не е небесен жандарм

Написано от Протопр. Николай Лудовикос
Неделя, 23 Март 2014 20:57

- Паля едната за светеца, а другата за дявола, който е под светеца!
- Добре, защо палиш втората за дявола?
- Е, знам ли, да не падна някой път в ръцете му!

Превод от гръцки: Константин

Константинов

{jcomments off}